

L'OPINIÓ

SURT CADA DISSABTE

25 CÈNTIMS

BARCELONA, 17 DE MARÇ DE 1928

ANY I - N.º 5

Redacció i Administració: CARME, 20, INTERIOR

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

BARCELONA: TRIMESTRE, 3,00 PESSETES; SEMESTRE 6,00

FORA: TRIMESTRE, 3,50 PESSETES; SEMESTRE, 6,50

ESTRANGER: SEMESTRE, 9,00 PESSETES

UN DIAMANT EN BRUT

per J. Ventalló

Poques vegades, quan heu sortit a parlar amb un amic de la possibilitat d'una actuació de cara a congregar les masses que un temps forjaren aquell nucli tan esperançador de l'esquerra catalana, poques vegades no us han interromput amb mots descoratjadors.

Sembla com si aquells temps riquíssims, temps romàntics que avui és impossible que tornin. Sembla com si en dissoldre's aquella força, la nostra terra hagués quedat sembrada de sal. Sembla que en aquest país només hi hagi gent per a constituir bloc conservador com ara el de la Lliga. Sembla que solament els burgesos—com se sol dir—siguin gent d'empenya per aplegar-se i aixecar bandera.

Un misteri o altre hi ha, naturalment, en el que des que l'esquerra catalana es va desfer, només hagi deixat sentir el seu pes en la nostra vida política, la força conservadora de la Lliga.

El fet és que si parlem d'aplegar els que no estan aplegats en cap agrupació conservadora, la gent arrufa el nas: com volent dir: —Ho veig molt negre.

I això per què? Hi ha qui diu que el que falta és l'home.

L'esquerra no ha trobat l'home que surti a dir-li: —Jo sóc aquí per dur-te allà on vols anar. I seguidament, a la manera dels mots bíblics: —Veni, jo só el camí, la veritat, la vida.

Si pregunteu a un català que talli el cupó, què opina de l'esquerra catalana, us dirà: —L'esquerra? Què voleu dir que val la pena d'amoinar-s'hi? Quatre desgraciats... No compten. Poseu-hi un parell de centenars de dependents de comerç que no han pogut arribar a establir-se pel seu compte i han llegit una mica—una mica massa, cal dir—; poseu-hi mig centenar més de gent de la ploma que no arriba a guanyar-se prou bé la vida; poseu-hi uns quants més potser despitats, en un partit conservador no arribarien mai a ésser res, i volen veure si així un dia o altre poden figurar. Tot plegat gent mal menjada, la bohèmia artística i literària, l'ambició no satisfeta... Res que pugui comptar, en una paraula.

—I l'obrer?—Hi féu.
—L'obrer! Quines il·lusions! Altra feina té l'obrer que preocupar-se de si ha d'ésser de dreta o esquerra. A l'obrer deixeu-me'l tranquil. L'obrer el que vol és treballar, i cobrar la setmanada. I tant li és blanc com negre, perquè està massa desenganyat dels que l'havien fet combregar amb rodes de molí.

No ens desplaia gens que el senyor que talla el cupó, que pren cafè al Liceu i que estiuja a Caldetes tingui aquestes idees generals sobre l'obrer català. És una cosa molt natural, i per la nostra part no hem de fer res per fer-ho sortir del seu error i dur-lo a la realitat.

Però aquest mateix concepte que de l'obrer català té el senyor que talla el cupó, ens desplaia que de vegades s'hagi infiltrat en l'ànima de la gent d'esquerra no obrera, no traduït en el gest de menyspreu amb què l'expressa l'home de la Lliga, ans traduït en aquest cas, en un gest de descoratjament i de playny.

Per a molts l'obrer català és l'home que lle-

gia *El Progreso* i que seguia a En Lerroix; és l'home que llegia *La Lucha* i seguia En Marcellí Domingo; és l'home que llegia *Solidaridad Obrera* i cotitzava pel Sindicat.

Penseu que l'obrer català ha llegit aquests periòdics perquè eren els que li parlaven més directament, perquè eren els que li feien estremir les fibres més sensibles del seu cor; perquè eren els que defensaven una part de les seves reivindicacions. Voler que l'obrer llegixi per exemple els articles del senyor Sánchez Pastor a *La Vanguardia* o els editorials de qualsevol diari de dreta és tanmateix innocent.

I és que de l'obrer català ningú no se n'ha recordat. I sigui'n permès de dir ningú, perquè els pocs que se n'han recordat i han intentat de parlar-li amb lletra escrita, han hagut de deixar-ho córrer perquè s'han trobat mancats de mitjans econòmics i perquè si per crear periòdics i revistes de dreta, per adquirir edificis per a les obres de dreta, per a tot quant tingui un sentit conservador en aquest país, de seguida surten els duros a milers, quan es tracta de fomentar la cultura del poble els duros s'amaguen perquè els que els tenen temen que el dia que aquest poble tingui cultura volgués restablir un xic l'ordre de les coses i perquè en aquest país la gent de dreta que té diners té per lema que la millor manera de continuar dominant els de baix és mantenint-los en la incultura.

Ningú no se n'ha recordat de l'obrer català perquè molts s'han pensat que feia de mal menar. —Fanàtic d'En Lerroix un temps— hom deia—, qui és que li va a parlar de casa nostra, si la política d'En Lerroix estava basada en la fòbia a les nostres coses! Soldat disciplinat del Sindicat que té per principi l'abstenció en política, qualsevol li va a parlar!

I aquest és l'erro de la gent. I aquesta és la causa del denvatjament de molts. L'obrer català, és, per a molts un món a part, amb el qual no podem comptar-li. —No vindria— diuen—, deixem-lo. Els més optimistes, els que són simpatitzants de les reivindicacions obreres, es diuen a si mateixos, enganyant-se: —Fem el nostre fet, i quan haurem guanyat els atreurem perquè farem una política de cara al poble. Però ningú no compta que si deien a l'obrer: —Vina—, aquest, vindria.

No ens interessa d'obrir els ulls de la gent de dreta. Tampoc ho creurien encara que ho vegessin. L'obrer català, per a ells és un home diferent de tots els altres obrers del món; que no es preocupa de política, i llegeix *Las trece noches de Juanita* o *El capital i el treball*, de Marx. —Tot plegat—es diu l'home de dreta— falòrnies que el fan viure sense tocar de peus a terra. Ens interessa, però, que els homes d'esquerra no obrers, que tenen de l'obrer català un criteri semblant al de l'home de dreta, pensin que en l'obrer català hi ha, encara verge, en brut el tresor del sentiment; més pur, més pregonament arrelat, i més esperançador.

Precisament perquè ha estat abandonat, és un diamant en brut.

Per això l'interès seria que des d'ara, amb calma i serenitat, s'estudiés i es plantegés el problema de la intervenció a la política dels nostres obrers, com a massa organitzada. Amb la intervenció de dedicar al problema una sèrie d'articles que en detallin tots els aspectes, farem avui un resum de les seves dades més principals i objectives.

L'espontaneïtat i la consciència

Mirant, històricament, el procés de desenvolupament del moviment obrer de massa, s'hi troben les dades més adequades per a comprendre les seves necessitats actuals i les seves perspectives futures.

El moviment obrer comença a tot arreu espontàniament. Les primeres vagues tenen el caràcter de bullangues o motins, més o menys acompanyades de destruccions de màquines i altres excessos. Més endavant, es forma una consciència embrionària i es plantegen reclamacions més precises i es trien els moments més propicis. En relació als primers temps, aquestes lluites representen un progrés, però són encara una lluita societària, no social-demòcrata; assenyalen el desvetllament de l'antagonisme entre els obrers i els patrons; demostren que els obrers no posseïen ni podien posseir encara una consciència clara de l'opinió de llurs interessos i l'ordre polític que existia llavors.

Finalment, a últims del segle passat i principis de l'actual, quan l'industrialisme pren les proporcions gegantines que li fan revolucionar tots els aspectes i relacions de l'antiga economia la consciència col·lectiva dels obrers arriba a la plenitud i, com és natural, tractant-se d'una cosa molt viva, incuba, dintre d'ella, les dues tendències que divideixen l'obrerisme contemporani: la tendència econòmica i la tendència política.

Economisme i socialisme

Entenem per economisme la tendència obrerista a limitar l'esfera de les seves activitats i les possibilitats de la seva força. Encara que tingui un aspecte polític, perquè transforma les condicions legals existents, millorant-les, no arriba a enfocar tot el problema de la transformació econòmica que resolgui les finalitats últimes de la seva actuació. En un mot, suposa una millora material del obrer dintre la permanència de la seva condició d'assalariat. les vuit hores de treball, el reglament del treball infantil i de la dona, l'higiene interior dels tallers i fàbriques, les assegurances per accidents i per atur forçós, la lliure associació col·lectiva per als contractes de treball, etcètera, etc.

A la nostra terra es pot assegurar que quasi bé totes les activitats de les masses obreres han estat dirigides vers aquests fins. I això ha estat així malgrat l'aparentosa aparença d'un extremisme radical, perquè els dirigents obrers han caigut en l'equivocació extraordinària de creure que el radicalisme estava en prescindir de la polí-

tica, quan, precisament, el radicalisme consisteix a veure, sentir i realitzar totes les possibilitats polítiques de la força enorme del proletariat.

Ja arribem com portats per la mà a l'exposició de l'altra tendència de l'obrerisme contemporani: el socialisme. Dues remarques a fer, però; una, que els obrers més vius s'adonen perfectament que és perdre duros per arregar pessetes, de combatre per l'hora menys i el ral més, en lloc de dirigir les forces cap a la possessió del poder; l'altra, que els obrers lliurats a les pròpies forces no podien passar d'un economisme primari, per a sortir del qual han necessitat, forçosament, el contacte amb els intel·lectuals, que eren els únics que podien edificar una doctrina filosòfica, històrica i econòmica, el socialisme, per fer un ideal humà prou potent per portar-los cap a una societat futura més ajustada a la justícia i al progrés.

El socialisme, doncs, és el complement indispensable de l'economisme. Sense ell, tot el problema de l'economia moderna, en quant està basada en un principi d'explotació de l'home per l'home, es resoldria en una forma més suau de l'explotació, però sense desaparèixer aquesta. Amb ell, totes les possibilitats polítiques del proletariat prenen una importància extraordinària, i el poder, que és la vera finalitat de tota política, es posa a l'abast del tercer estat dels temps moderns, o siguin els obrers. I la possessió del poder, amb el socialisme, serveix per acomplir la transformació de l'economia cap a la forma més indicada per a satisfer el seu contingut ideal, que no pot ésser altre que satisfer les necessitats de tots de la millor manera possible.

El retorn a la política

Les nostres masses obreres han de reflexionar profundament sobre la tasca que l'actual evolució del món posa sobre llurs espalles. Cal que llurs dirigents prevegin que la importància d'aquesta tasca a complir els obliga a emprar procediments que no tinguin conseqüències irreflexives o espontànies o inconscients apolítiques, en definitiva, procediments de major volada i responsabilitat que tinguin conseqüències conscients i, per tant, polítiques. Cal que també s'adonin que el camí que han de seguir no el poden fer sols, sinó que necessiten la companyia dels homes d'esquerra, intel·lectual indiscutiblement, que, comprenent llur problema i aspirant a resoldre'l íntegrament, siguin els orientadors de llur política.

Naturalment, però, que aquesta unió i convergència de fins entre intel·lectuals i obrers només pot tenir lloc després de resoltes dues qüestions prèvies: que els intel·lectuals compreguin que llur missió més elevada consisteix a estar al servei del poble de què formen part i que els obrers no es desentenguin, ans al contrari, facin seves les inquietuds i els anhels que comouen tots els homes, siguin de la classe que siguin, per qüestions que moltes vegades són exclusivament espirituals.

Subscriuiu-vos a L'OPINIÓ

CARME, 20, INTERIOR - BARCELONA

Butlletí de subscripció

En

que viu a _____ carrer _____ núm. _____
se subscriu a L'OPINIÓ pel terme d'un * } trimestre (3 pessetes Barcelona, 3,50 pessetes fora)
semestre (6 * * * * * 6,50 * * * * *)

de 1928

Firma

* Esborreu les indicacions inútils.

Aquest número ha passat per la censura

Els obrers i la política

per J. Lluhi i Vallescà

Un dels problemes més importants que hi ha plantejats a casa nostra, si es mira l'esdevenidor, és l'actitud que prenguin els obrers, com a classe social, respecte la política.

Seria orb qui desconegués avui dia el factor importantíssim, quasi bé essencial, que en la vida d'un poble representa la classe obrera quan actua organitzada en el camp de la política. En la major part dels països d'Europa, és evident que el proletariat és el protagonista actual de la democràcia. Tot fa creure que no tardarem gaire

a veure'l passar al lloc de protagonista des del govern.

Encara que el nostre poble sigui bastant tocatardà en les qüestions polítiques i moltes vegades prengui per extremisme allò que en els altres pobles ja ha passat de moda, perquè ja en tornen, un dia o altre, sobretot, si a Europa s'accentua el corrent favorable del socialisme i al govern polític dels partits obrers, ens trobarem que tot-hom es dirà social-demòcrata i que els partidaris d'un partit laborista català sortiran com els cargols després de la pluja.